

Αντώνης Ρόμπος: Η ταυτότητά μου αποκαλύφθηκε το 2015 στο πανελλήνιο

Είμαι ο Αντώνης ο Ρόμπος, είμαι 72 χρόνων και είμαι συνταξιούχος γιατρός. Δούλεψα όλη μου τη ζωή στο πανεπιστήμιο της Αθήνας, απ'όπου παραιτήθηκα το 2012 και έκτοτε εργάζομαι ως εθελοντής σύμβουλος σε μη κυβερνητικές οργανώσεις, κάνοντας περιοδείες με τους γιατρούς του κόσμου στα ακρητικά νησιά, φροντίζοντας μετανάστες και πρόσφυγες αλλά επίσης και φτωχούς Έλληνες, οι οποίοι δεν έχουν πρόσβαση στην ειδικότητά του νευρολόγου ψυχιάτρου, διότι εγώ είμαι νευρολόγος-ψυχίατρος στην ειδικότητα.

Βέβαια η εθελοντική μου δουλειά και η προσφορά στο χώρο της Αλληλεγγύης και του ακτιβισμού ξεκινάει πολλά χρόνια πριν, τουλάχιστον 25, προτού φύγω από το πανεπιστήμιο. Αλλά τώρα έχω αποφασίσει, και από τότε που παραιτήθηκα να μην κάνω καμιά ιδιωτική πράξη σχέσης με ασθενείς και να δουλεύω απλώς σ'αυτές τις οργανώσεις, όπως επίσης και σε άλλους χώρους, όπως και σ' ένα σωματείο, το Rainbow Seniors, που κι εκεί προσφέρω οτιδήποτε ιατρική βοήθεια μου ζητηθεί και σε μία άλλη οργάνωση που είναι με ελληνοαμερικανούς, δεν είναι ακριβώς ΜΚΟ, αλλά είναι μία φιλανθρωπική οργάνωση, όπου και εκεί έχω οργανώσει ένα μικρό ιατρείο.

Παράλληλα τιμής ένεκεν διδάσκω και στο πανεπιστήμιο κάτι το οποίο δεν μπορεί να πάψει να υπάρχει. Μπορεί να μη μπορώ να κάνω ιδιωτικό ιατρείο, γιατί δεν έχω άδεια ασκήσεως επαγγέλματος πια από το '12, που παραιτήθηκα από το πανεπιστήμιο, αλλά μπορώ να διδάσκω ασταμάτητα, μέχρι να πεθάνω, παντού. Κι έτσι έχω και στο πανεπιστήμιο κάθε χρόνο δύο εξάμηνα που διδάσκω “Εισαγωγή στη Νευρολογία.”

Το κομμάτι της προσωπικής μου ζωής είναι γεμάτο θα έλεγα. Έχω ζήσει μία όμορφη ζωή πολύ πληθωρική, δεν εννοώ από πλευράς γλεντιού, οτι έχω γλεντήσει, αλλά ήταν γεμάτη από όμορφες στιγμές και δυσάρεστες στιγμές. Αν το πάρουμε από την αρχή, ομοφυλόφιλος ήξερα ενσυνείδητα ότι είμαι από την ηλικία των 6 ετών, αδιαπραγμάτευτα, ήξερα πάρα πολύ καλά τι είμαι και τι ήθελα.

Τότε ήταν το 1956, ήταν πολλά χρόνια πριν και το κατάλαβα- είναι πολύ αστείο αυτό βέβαια που θα το πω αλλά, θυμάμαι ο πατέρας μου πήγαινε για ψάρεμα στην Πάχη, είναι ένα χωριουδάκι στα Μέγαρα κοντά, η πιο μεγάλη μου χαρά είναι να κρυφοκοιτάζω εκεί πέρα τους τους ψαράδες που φορούσαν σορτσάκια και καταλάβαινα ότι χτύπαγε η μικρή μου η καρδιά λίγο περίεργα ως πούμε, οπότε μετά όσο μεγάλωνα και ερχόταν η εποχή της συνειδητοποίησης της

ταυτότητας, ήξερα πάρα πολύ καλά τι ήθελα, ήξερα ότι ανήκα πλέον στον πληθυσμό των ομοφυλοφίλων. Βέβαια τη δεκαετία που ξεκίναγε τότε, του '60, ήμουν 10 χρονών από παντού ερχόντουσαν οι εικόνες και οι λέξεις ότι αυτός ξέρω 'γω λέγανε για γειτόνους, για δεν ξέρω τι, θυμάμαι χαρακτηριστικά η μητέρα μου χρησιμοποίησε τη λέξη *τοιούτος*, ήταν πάρα πολύ συνηθισμένη εκείνη την εποχή.

Εγώ για κάποιο λόγο επειδή δεν ξέρω είναι και θέμα το πώς μεγαλώνεις στην οικογένεια, στην οικογένειά μας είχαμε μία ώριμη σκέψη και ο πατέρας μου και η μητέρα μου δεν ήταν άνθρωποι οι οποίοι ήταν οι ακραίοι να κριτικάρουμε, να κυνηγάνε ή να καταπιέζουν ούτε εμένα ούτε τον αδερφό μου, ο οποίος ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερός μου, ο οποίος και αυτός ήταν ομοφυλόφιλος.

Ακούγαμε αυτά τα σχόλια καμιά φορά έτσι ξώφαλτσα, αλλά δεν υπήρχε από την οικογένειά μου μία ομοφοβική συμπεριφορά, ήταν περισσότερο χαριτωμένη η ονοματοδοσία στη λέξη *ας* πούμε των ομοφυλοφίλων ή για τις λεσβίες δεν θυμάμαι όνομα να λέγανε, απλώς για τους άντρες λέγανε "τοιούτοι". Βέβαια υπήρχε το σχολείο, υπήρχε η γειτονιά, υπήρχανε οι φίλοι. Στο δημοτικό τα πράγματα ήταν πιο εύκολα γιατί ήμασταν παιδιά και δεν πήγαινε πολύ μακριά το θέμα. Στο γυμνάσιο τα πράγματα ήταν σκληρά. Μάλιστα ο πατέρας μου, ενώ είχε την οικονομική δυνατότητα, γιατί ήταν γιατρός, είπε και σε μένα και στον αδερφό μου ότι θα πάτε σε δημόσιο σχολείο γιατί εκεί πέρα πρέπει να δείτε ποια είναι η πραγματική κοινωνία και όχι σε κανένα κολέγιο που θα είστε μαμόθρεφτα.

Σε Δημόσιο Σχολείο λοιπόν που πήγα τα πράγματα ήταν σκληρά, τότε ήμουν υπέρβαρος μέχρι τα 16 μου ήμουν περίπου 85 κιλά, δεν ξέρω πόσο, είχα μόνο ένα-δύο φίλους, δεν είχα κανένα ψυχολογικό πρόβλημα του να απομονώνομαι, να έχω την αγωνία που είμαι ομοφυλόφιλος και τι θα πει η κοινωνία και τα λοιπά γιατί δεν το έδειχνα, κρατάγα ένα χαμηλό προφίλ, όταν γινόντουσαν σχόλια για ομοφυλόφιλους δεν συμμετείχα.

Θυμάμαι στο γυμνάσιο οι φίλοι μου που άρχισαν να πηγαίνουν σε πορνεία και τα λοιπά εγώ την έστριβα δια του αρραβώνος, πως λέγεται η έκφραση, δεν υπήρχε καμία ένταση ~~πρω~~ ~~θεν~~ ίσως γιατί και η συμπεριφορά μου ήταν τέτοια που δεν προκαλούσε και έτσι δεν με ενοχλούσαν, αυτό που μ'ενοχλούσε ήταν το βάρος μου, οπότε το όνειρό μου ήταν να αδυνατίσω για να μπορέσω να διεκδικήσω κάποτε μία σεξουαλική ζωή που θα μου άξιζε. Και αυτό το κατάφερα, με το δικό μου πείσμα, έκανα μόνος μου δίαιτα και στα 18 μου πλέον ήμουν ένα κανονικό αγόρι, το οποίο βρέθηκε ενώπιον μιας πραγματικότητας "εσύ τόσο συμπαθητικό παιδί πως και δεν έχεις μια φιλενάδα;"

Δέκαοχτώ χρονών μπαίνω στο πανεπιστήμιο, όλοι έχουν τις φιλενάδες τους, εγώ ήμουν παρθένος, δεν είχα κάνει τίποτα τότε και είχα μία πολύ αγαπημένη φίλη, πάρα πολύ κουλτουριάρα, πολύ προχωρημένη στο μυαλό της και πολύ όμορφη κοπέλα και επειδή τότε ήταν έντονη και η σεξουαλικότητα, στα 18 είπα και εγώ να παίξω το παιχνίδι στην κοινωνία με τη φιλενάδα. Κι έτσι είχαμε περίπου ένα χρόνο ενάμιση μία σχέση για κείνη ψεύτικη και για μένα ψεύτικη, αλλά ήταν ολοκληρωμένη, όπως ζει ένα ζευγάρι κανονικά, αγόρι-κορίτσι, με σεξ το οποίο για μένα ήταν μία μηχανική διαδικασία αλλά έπρεπε να γίνει. Βέβαια περισσότερο μπορώ

να πω από ηθικής πλευράς, στα 20 μου χρόνια περίπου, είπα ότι είναι ντροπή μου να κοροϊδεύω αυτήν την κοπέλα και επίσης δεν μπορούσα να συνεχίσω έτσι τη ζωή μου. Γιατί υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι κάνουν αυτό το συμβιβασμό, και έχω πάρα πολλά παραδείγματα, όπως όλοι οι ομοφυλόφιλοι ξέρουν αυτά τα παραδείγματα που ζούνε κάποιοι διπλή ζωή. Χωρίσαμε βρήκα μία δικαιολογία εγώ ότι θέλω να ασχοληθώ με το Πανεπιστήμιο, με την επιστήμη και τα λοιπά.

Με το που χώρισα περίπου στα 20-21 χρόνια πλέον άρχισα να ζω την πραγματική ζωή που ήθελα. Και αρχίζω τη ζωή μου στα 21 και εκείνη την εποχή ήτανε δύσκολη η δεκαετία του '70, η κοινωνία δεν ήταν έτοιμη με τίποτα, με τίποτα να δεχθεί έτσι χαλαρά πλέον ότι υπάρχει μία ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα στη χώρα. Εξακολουθούσαν ας πούμε να σχολιάζουν, να κρυφογελάνε και ακόμα και να κυνηγάνε. Δεν ξέρω τη νομοθεσία τότε, δεν θυμάμαι ποια ήταν η νομοθεσία, πάντως θυμάμαι ότι ήταν δύσκολη εποχή και όλοι εμείς που θέλαμε να βρούμε συντρόφους και εραστές γιατί ήταν και εποχή που δεν θέλαμε να παντρευτούμε, εμείς περισσότερο γλεντούσαμε, κακά τα ψέματα. Δεν υπήρχαν μπαρ, υπήρχαν οι δρόμοι, περπατούσες στο δρόμο, κοιτούσες τον άλλον, τον γνώριζες, εκεί στα δύο λεπτά "Γειά σου, πάμε για καφέ".

Αυτό το οποίο σάρωνε τη δεκαετία του '70 στην Αθήνα, ήτανε το λεγόμενο ψωνιστήρι. Δεν χρειάζεται να φοβόμαστε τη λέξη, ψωνιστήρι, στο δρόμο. Σήμερα δεν ξέρω αν υπάρχει τώρα αυτό, εγώ δεν είμαι σε μια ηλικία, ούτε σε μια διάθεση να δω, να το δοκιμάσω αν υπάρχει, αλλά τότε έτσι ήταν το παραδοσιακό στο λεωφορείο, χωρίς να βγεις βράδυ, ήσουν στο λεωφορείο ας πούμε, και κοιτάζες έναν άλλο άντρα. Υπήρχε αυτό το μήνυμα που λέω, on and off, το άνοιγαν, πέρναγε αυτό το μήνυμα το βλεμματικό, δυο κουβέντες έλεγες. Ξέρω 'γω "πολύ τρέχει σήμερα το τρόλεϊ" σου λεγε ο άλλος " ναι πάρα πολύ τρέχει. Πας μακριά; σε μακρινή στάση; δεν κατεβαίνεις να πιούμε ένα καφέ;" Τελείωσε, είχε κλείσει το θέμα. Είχε μια γοητεία για μένα αυτό το πράγμα και φυσικά δεν ξέρω πώς αλλά είχε μία, συστολή. Ήτανε μια πραγματική άλλη εμπειρία από αυτό που είναι σήμερα. Δεν ξέρω αν ήταν σεξουαλική απελευθέρωση αυτό το οποίο γινόταν, αλλά προφανώς ήταν μία σεξουαλική ανάγκη. Πως αλλιώς θα γινόταν; Δεν υπήρχαν ούτε σόσιαλ μίντια, δεν υπήρχαν μπαράκια, δεν υπήρχε τίποτα. Ακόμα και στις επαρχίες που γινόταν απ' ότι μου 'χανε πει κάποιοι στο καλαμπούρι ξέρω' γω, ο φούρναρης ξέρω 'γω με τον ψαρά δε ξέρω τι. Πως τα καταφέρνανε και βλεμματικά ή με υπονοούμενα και τελικά καταλήγανε σε κάποια παραλία να..., να αγκαλιαστούν. Δεν είχανε μπαρ, ήταν ψωνιστήρι. Είχε μια άλλη γοητεία αυτό το πράγμα.

Βέβαια εκείνη την εποχή δεκαετία του '70. Υπήρχαν 1-2 μέρη τα οποία αντί για μπαρ λειτουργούσαν σαν χώροι γνωριμίας και σεξ. Κι αυτά ήταν τα χαμάμ, υπήρχαν 2-3 Χαμάμ στην Αθήνα τα οποία υποτίθεται λεγόντουσαν Λουτρά, όπου πήγαινε ο κόσμος. Που ενώ υπήρξαν κάποτε λουτρά γιατί ήτανε παλιά. Μάλιστα υπήρχε η φήμη ότι ένα πολύ πασίγνωστο, έχει κλείσει χρόνια τώρα αυτό, το γκρεμίσαν κι όλας, ήτανιδιοκτησία απ' το μοναστήρι της Τήνου, τα λεφτά πηγαίνουν εκεί. Δεν ξέρω (αν είναι?) φημη αυτό, εγώ γελούσα με αυτό όταν μου το λέγαν. Πήγαινε λοιπόν, πηγαίναμε και εκεί, όπου ήταν ένας τόπος γνωριμίας επίσης, ένας τόπος εύκολος για όσους δεν είχαν χώρο να κάνουν σεξ. Γιατί είχε τα δωματιάκια, είχε τα... ξέρω 'γω. Και πήγαινε ο κόσμος στα δυο χαμάμ, αυτά τα βασικά που υπήρχαν τότε. Ίσως και να ήταν και κάποιο περίχωρο της Αθήνας, δεν θυμάμαι. Και ήταν γεμάτα κόσμο θυμάμαι. Κάποια μεσημέρια

δεν μπορούσες να μπεις, περίμενες να φύγουνε κάποιιοι για να μπουν οι επόμενοι, γιατί ήταν γεμάτα όλα τα δωματιάκια. Καλά μετά βέβαια, αυτό μετεξελιχθηκε, ήδη και υπήρχαν στο εξωτερικό τότε το τέλος '70, σάουνες πασίγνωστες στο Παρίσι που είχαν, ήταν πολυτελείς με πισίνα και τέτοια. Εδώ εμείς είχαμε απλώς τα δυο Χαμάμ αυτά. Τα οποία κι αυτά ήταν χώρος και τρόπος γνωριμίας και πολύ ερωτικός θα έλεγα τρόπος γνωριμίας, γιατί εκεί ήτανε αλλιώς από το να σε γνωρίσει κάποιος στο δρόμο. Και σήμερα απ' ότι ξέρω, υπάρχουν σάουνες και χαμάμ που λειτουργούν και είναι τόποι γνωριμίας και νομίζω θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν. Αλλά το ψωνιστήρι στο δρόμο δεν νομίζω ότι υπάρχει όπως τότε στην εποχή εκείνη. Και όπως είπα και πριν δεν ξέρω αν ήτανε τότε, σεξουαλική απελευθέρωση ή ανάγκη.

Εγώ νομίζω ότι στα ποσοστά απ'ότι υπολογίζω τώρα μετά απ'τα χρόνια, ένα τεράστιο ποσοστό ήταν παντρεμένοι. Το ομολογούσανε... παντρεμένοι οι οποίοι μετά πηγαίνανε σπίτι τους και χριστιανοί και βρίζανε τους πούστηδες. Αυτή ήταν η υποκρισία... Εν πάση περιπτώσει, δεν μας πείραζε όσοι ήμασταν ομοφυλόφιλοι διότι εμείς περνούσαμε καλά και εκείνοι περνούσανε καλά. Μία χαρά. – αν κάνω ένα μεγάλο πήδημα διαχρονικό με την ταυτότητα του ψυχιάτρου που είμαι, έχω ζήσει περιστατικά τέτοιων παγιδευμένων ανθρώπων να μην μπορούν να βγουν δηλαδή, από αυτό το στρόβιλο της υποκρισίας, να έχουν οικογένεια παιδιά και να θέλουνε να έχουν και μία σχέση με έναν άντρα, φτάσανε στα χέρια μου σαν ασθενείς διότι ερωτευθήκανε τον εραστή τους και ήταν παγιδευμένοι, δεν ξέραν τι να κάνουν. Κάναν ?? (Πάθαιναν?) κατάθλιψη.

Αλλά εν πάση περιπτώσει, να γυρίσουμε στη δεκαετία του '70, τα πράγματα ήταν δύσκολα τότε. Στο δρόμο, σε κάποιες περιοχές που συχνάζαν ομοφυλόφιλοι για να γνωριστούν, έκανε έφοδο η αστυνομία. Μάζευε τους φίλους μας, μάζευε εντάξει, δεν τους μάζευε σα να ήταν πόρνες, αλλά τους μάζευε με έναν τρόπο που δεν ήταν καθόλου κομψός. Κάτι που έχει συμβεί και σε μένα. Δεν μιλάω τίποτα καταγωγή για περιοχές, μιλάω μία περιοχή όπως είναι η Πλατεία Δημαρχείου, υποτίθεται ήταν μία περιοχή... ή το Σύνταγμα... εκεί που καθόμασταν ας πούμε στο παγκάκι ή περπατούσαμε για λίγο και τα λοιπά και μιλάω για νωρίς, όχι στις 3:00 τα ξημερώματα. 3:00 τα ξημερώματα δεν ξέρω τι κάνανε γιατί εγώ δεν πήγαινα σε πάρκα και τέτοια, ομολογώ δεν το 'κανα αυτό, φοβόμουν... Αλλά εκεί που καθόσουν 10 η ώρα ερχόταν κάποιος με πολιτικά και σου 'λεγε “τα στοιχεία σας” και δεν είχες δώσει δικαίωμα, δεν έκανες σεξ στο δρόμο, αλλά ξέρανε αυτοί οτι είσαι ομοφυλόφιλος γιατί είσαι σ'ένα... ήσουν σε μια περιοχή όπου γινόταν μία γνωριμία. Σε παίρναν λοιπόν στο τμήμα, όπου ήτανε μία απίστευτη διαδικασία αναγνώρισης και καλά στοιχείων, δακτυλικά αποτυπώματα, μιλάω από προσωπική εμπειρία τώρα. Εγώ πολύ σοβαρός. Αυτό μου συνέβη έχοντας τελειώσει την Ιατρική και ήμουνα γιατρός τότε, και βέβαια έπρεπε να πω ψέματα.

-Τι κάνεις εκεί;

- Περιμένω έναν φίλο μου.

- Έχεις οικογένεια;

- Ναι.

- Ποια είναι η προσωπική σου ζωή;

- Είμαι αρραβωνιασμένος

Λέω:“έχω σχέση με μία κοπέλα”.

Δε μπορούσα να τους πω ότι είμαι ομοφυλόφιλος προφανώς και τους είπα τη λέξη σχεδόν αρραβωνιασμένος. Εκεί πέρα έπεσε πάρα πολύ γέλιο και με ειρωνευόντουσαν τρεις μαζί “Μπα! Σχεδόν αρραβωνιασμένος; Τι σημαίνει αυτό;”

Εν πάση περιπτώσει, γενικά το κλίμα ήταν λίγο περίεργο σε αυτή την εξακρίβωση στοιχείων. Το μόνο που μπορώ να παραδεχθώ είναι ότι, ενώ υπήρχαν πολλά παραβατικά άτομα, τα οποία τα είχαν φέρει επίσης για εξακρίβωση, εμείς οι δύο θυμάμαι μας είχαν πάρει για εξακρίβωση. Ενώ τους άλλους που ήταν παραβατικοί φώναζαν το επώνυμό τους μέσα στον κόσμο, εκεί που ήτανε στο αστυνομικό τμήμα, μπορείτε να φύγετε, όταν ήρθε η σειρά μας δεν φώναξαν τα επώνυμα μας, απλώς πέρασε μας έκανε νόημα ο αξιωματικός υπηρεσίας και φύγαμε.

Αυτό το αναγνωρίζω σαν μία, ας πούμε ένα μικρό σεβασμό που ήταν εκτός αν ήτανε στο άτομο αυτό και όχι αν έτυχε να είναι ο αξιωματικός υπηρεσίας εκείνη την εποχή λίγο πιο προχωρημένος και σεβάστηκε λίγο ότι να φωνάζει επώνυμα. Σημειωτέον, το άλλο το άτομο που είχαν πάρει μαζί με μένα ήταν παντρεμένος και είχε και δύο παιδιά και εγώ καθόμουν και του έκανα ψυχοθεραπεία γιατί εμένα δεν με ενδιέφερε και τόσο πολύ εντάξει; Να λέγανε στους γονείς μου ότι είμαι ομοφυλόφιλος; Και τι θα μου ‘κάναν οι γονείς μου; Επειδή έτυχε να έχω καλούς γονείς φαντάζομαι άμα γινόταν αυτό.

Και έτσι ήτανε μία εμπειρία σε σχέση με την κοινωνία. Μ Μπορώ να πω ότι τα πράγματα ήταν λίγο στριμωγμένα, αλλά εμείς δεν το βάζαμε κάτω, εμείς περνούσαμε καλά. Χωρίς να κάνουμε ακρότητες πέρασε αυτή η δεκαετία με κάποια, να το ‘λεγα, μάχη; αντίσταση; Δεν τους κάνουμε το χατίρι να εξαφανιστούμε με τίποτα και μάλιστα λέγαμε και το καλαμπούρι αφού δεν έχουμε γυναικεία όργανα πώς πολλαπλασιαζόμαστε, γιατί αυξανόμασταν συνεχώς.

Τη δεκαετία του 70 επίσης υπήρχε αυτή η κίνηση με το ΑΚΟΕ και ένα περιοδικό που ‘χε κυκλοφορήσει το Αμφί. Το οποίο συνέβαλε θετικά εγώ νομίζω, διότι έδωσε πολλά μηνύματα πολύ αρχικά και δειλά στο κίνημα. Νομίζω ότι κάποιοι το είχαν εκμεταλλευτεί για αυτοπροβολή, αλλά κάθε κίνηση που γινότανε κατά καιρούς με κάποιες οργανώσεις που βγαίνανε μπροστά, ήταν πάντα θετικά για τα δικαιώματα και για το κίνημα των ατόμων ΛΟΑΤΚΙ.

Βέβαια η δεκαετία του ‘70 είχε μία τραγική ιστορία στη χώρα, αλλά και στη στον πλανήτη με το HIV, διότι ήταν η εποχή κι αρχές του ‘80 που έσκασε η βόμβα. Στην αρχή δεν δίνανε σημασία, όπως είναι κατανοητό και ξέρουν πάρα πολλοί της ηλικίας μου δεν παίρναμε καμία προφύλαξη. Δηλαδή όλη τη δεκαετία του ‘70 και αρχές του ‘80 δεν παίρναμε καμία προφύλαξη. Εγώ σαν γιατρός είχα την ατυχία να το έλεγα.. Καταρχήν, είχα την τύχη να μην κολλήσω, ας ξεκινήσουμε από ‘κει.. Δεν ξέρω γιατί, δεν κόλλησα, επιβίωσα και εγώ και ο αδερφός μου. Δεν επιβίωσαν 10 φίλοι μου, αγαπημένοι, οι οποίοι χαθήκανε από AIDS.

Εκείνη λοιπόν την εποχή έτυχε να είμαι, να δουλεύω σε ένα νοσοκομείο, όπου ήμουν σύμβουλος στο τμήμα που είχαν ανοίξει για το AIDS, όπου εκεί πεθάναν πάρα πολλοί άνθρωποι. Είχα γνωρίσει πάρα πολλά ζευγάρια εκεί, λέω ζευγάρια γιατί πάντα ήτανε ο ασθενής και δίπλα του ήταν ο σύντροφος. Μπορώ να πω ότι ίσως στα δάχτυλα μετρημένα ήταν η

οικογένεια. Όχι! Είχαν το σύντροφο δίπλα, όχι την οικογένεια. Και πραγματικά είναι μία πολύ σκληρή αρρώστια, δεν υπάρχει ευτυχώς στις μέρες μας με τα φάρμακα τα οποία δίδονται, έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Κ Κατά τη γνώμη μου, δεν σημαίνει βέβαια ότι πρέπει κανείς να κάνει ότι του κατεβαίνει. Πρέπει να παίρνει προφυλάξεις, αλλά γενικά τότε ήταν μία συμφορά. Ήταν λοιπόν, ο ασθενής ο οποίος κυριολεκτικά έλιωνε και ήταν ο σύντροφος από δίπλα. Όταν λοιπόν πέθαινε ο ασθενής και δυστυχώς είχα (αποχαιρετήσει) πάρα πολλούς, έτσι σαν γιατρός, ερχόταν η οικογένεια και πετούσε κυριολεκτικά από το παράθυρο τον σύντροφο.

Τότε θυμότανε, τότε θυμότανε οτι είχε κάποιο παιδί, ένα γιο, ο οποίος ήταν ομοφυλόφιλος, ούτε είχε σκοτώσει κανέναν, ούτε είχε βιάσει κανέναν. Και αυτό θα το πιάω λίγο πιο κάτω γιατί καλά στο νοσοκομείο... Στην περίπτωση που κάποιοι είχανε μία σχέση και ζούσαν και σε ένα σπίτι μαζί κι ήταν 5 χρόνια σύντροφοι και πέθαινε (ένας) από AIDS, γιατί έχω τέτοιο περιστατικό φίλου μου και ασθενούς μου τότε, που με πήρε κλαίγοντας ο σύντροφος του όταν έφυγε ο ασθενής και μου λέει: "ήρθε η οικογένεια", η οποία δεν έχει πατήσει το πόδι της ποτέ. "Ήρθε η οικογένεια και με βγάλαν έξω και δεν μπορώ να πάρω το παντελόνι, τα ρούχα μου και την κιθάρα μου." Ένα παλικάρι ήτανε τότε ο ασθενής, ήταν γύρω στα 34, ο σύντροφος του ήταν γύρω στα 28 και θα κάνω μία πρόωγη αναφορά στο σύμφωνο συμβίωσης. Τώρα με το σύμφωνο συμβίωσης δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί αυτό, δεν μπορεί κανείς να μπει στο σπίτι δύο ανθρώπων, δύο συντρόφων που έχουν κάνει σύμφωνο συμβίωσης είτε είναι άνδρες ομόφυλοι, είτε είναι γυναίκες λεσβίες. Είναι μία εκπληκτική προστασία από το νόμο.

Αυτό είναι το κομμάτι του '70, το οποίο ομολογώ όπως και εγώ στη δεκαετία 20 με 30 γλεντάμε όλοι, με την καλή έννοια γλεντάμε, όχι σε ακρότητες δηλαδή να φτάνεις σε σημεία υπερβολής, αλλά να χαίρεσαι τη ζωή σου σαν νέος που είσαι. Κ Και καλά κάνουν και οι νέοι και τώρα και τη χαίρονται. Όταν γνώρισα τον σύντρόφό μου το '80 πλέον σταμάτησα να ζω τόσο πολύ χαλαρά γιατί αφοσιώθηκα πλέον σαν ένας άνθρωπος, ας πούμε, παντρεμένος. Ήμασταν 40 χρόνια μαζί, μέχρι που πέθανε πριν από τρία περίπου χρόνια και ήμουνα πολύ ευτυχισμένος μαζί του.

Αυτό το διάστημα που ήμασταν μαζί, δεκαετία του '80, είχα μία φίλη μου και την έχω ακόμη βέβαια, πολύ αγαπημένη μου, η οποία είναι λεσβία. Έπρεπε λοιπόν σε κάποιες εκδηλώσεις στο πανεπιστήμιο που ήμουνα να παρουσιάσω μια, κάποια κοπέλα μαζί. Στο πανεπιστήμιο, όντας πανεπιστημιακός δάσκαλος, δεν τους έπαιρνε και πολύ να μου κάνουν κάποιο bullying, ότι υπήρχε κάποια φήμη, κάποια ψιλοακούσματα και τα λοιπά εμένα με κρατούσαν αδιάφορο. Μπορούσα επιστημονικά να σταθώ, δεν υπήρχε κανένας λόγος να με ενοχοποιήσουν, εντός εισαγωγικών το ενοχοποιήσουν, να πούνε για μένα κάτι. Και εγώ επίσης για να τους δώσω ακόμη περισσότερη στάχτη στα μάτια είχα αυτή τη φίλη μου, τη λεσβία, με την οποία αν κάναν καμία δεξίωση και τα λοιπά, την έπαιρνα μαζί. Αυτή έκανε το ίδιο για λόγους οικογενειακούς δικούς της και την έλεγα "Η αρραβωνιαστικιά" μου και κάνουμε ακόμα και τώρα καλαμπούρι και μου λέει: "Δεν μου έβαλες ποτέ στεφάνι" και κοροϊδεύουμε.

Το '80 τα πράγματα αρχίζουν και χαλαρώνανε σιγά-σιγά, έχει αλλάξει και η πολιτική κατάσταση, είχε βγει το ΠΑΣΟΚ που ήταν λίγο πιο χαλαρό, δεν ξέρω τώρα στο βάθος πόσο χαλαρό ήταν, αλλά όφειλε σαν σοσιαλιστικό υποτίθεται κόμμα να είναι λίγο πιο loose που λένε,

πιο εύκολο με αυτή την ιδεολογία. Επίσης ερχόντουσαν και μηνύματα από το εξωτερικό, άλλαζε ο κόσμος, άρχισαν πλέον να εκδηλώνονται, να βγαίνουν απ' το ντουλάπι κάποιοι άνθρωποι, αυτό ήταν πάρα πολύ, πάρα πολύ σημαντικό γιατί ήταν το ίδιο το κίνημα είτε οργανωμένο, είτε ανοργάνωτο. Άρχισαν να βγαίνουν απ' τα ντουλάπια και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό να γίνει, δεν νομίζω να γίνει ποτέ (ξανά). Δηλαδή φοβάμαι ότι η κοινωνία γυρίζει πίσω πάλι, οπότε δεν ξέρω πώς μπορεί να γίνει αυτό.

Πάντως το '80 ήταν ακόμη πιο εύκολο και το '90 πολύ πιο εύκολα. Βέβαια δεκαετία του '90 αλλά και γενικά και το '80 και όσο πέρανε ο καιρός ακόμη και τώρα, υπάρχουν άτομα, τα οποία δεν έχουν κάνει μια σχέση, όπως είχα εγώ τη χαρά να έχω μια τόσο ωραία σχέση 40 χρόνια, συζυγική, οι οποίοι έχουν πολλή μοναξιά. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ ευάλωτοι κι αυτοί οι άνθρωποι φτάνουν πολλές φορές να γνωρίσουν κάποιον στο δρόμο, ακόμα και σήμερα, ο οποίος είναι παραβατικός.

Εκεί μπορώ να σας πω την ιστορία του αδερφού μου, ο οποίος ήταν ένας εξαιρετικά καλλιεργημένος άνθρωπος και επιτυχημένος επιστήμονας, αλλά ήταν μόνος του. Δεν μπόρεσε, δεν πρόλαβε, δεν κατάφερε ας πούμε, μέχρι τα 42 του που έζησε να στήσει μία σωστή σχέση για να μπορέσει...Κι έτσι μες στη μοναξιά του έβγαине κάποια βόλτα, πήγαινε σε κάποιο μπαρ και τα λοιπά, και εκεί γνώρισε έναν άνθρωπο παραβατικό, οπότε, δυστυχώς, τον πήγε σπίτι του και εκεί τον δολοφόνησε (τον αδερφό μου) και τον λήστεψε. Οπότε έπρεπε να ζήσω το '92 μία εμπειρία ως αδερφός, οι γονείς μας είχαν πεθάνει και οι δύο τότε, δεν υπήρχαν, άρα ήμουν μόνος μου εγώ να αντιμετωπίσω την ιστορία του μοναδικού αδελφού που είχα και την κοινωνία, τα κανάλια, τις εφημερίδες, που ενώ όλα υποτίθεται ήτανε ρόδινα, δεν ήταν και τόσο τελικά. Γιατί από πίσω η ομοφοβία ακόμα και σήμερα είναι ένας τεράστιος μπαμπούλας, τεράστιος.

Στο δικαστήριο, το οποίο έγινε για τη δολοφονία του, καταρχήν ευτυχώς εμένα δεν με άγγιξε αυτό γιατί κρύφτηκα, δεν βγήκα ούτε σε κανάλι, ούτε σε τίποτα αλλά οι εφημερίδες είχανε λυσσάξει τότε. Μέχρι, θυμάμαι, μια εφημερίδα-φυλλάδα τόσο ομοφοβική, επειδή ο αδερφός μου ήταν οδοντίατρος, χωρίς να λένε όνομα, έγραφε "οδοντιατρικά εργαλεία που στάζουν AIDS" ή κάποιος και νυν πολύ γνωστός εκφωνητής ειδήσεων, τότε ήταν πιτσιρικάς, είχε πει χαρακτηριστικά σε κάποιο ιδιωτικό κανάλι ότι "και ο Ρόμπος πήρε στο σπίτι του τον μετανάστη", γιατί ήταν μετανάστης ο δολοφόνος, "για να βγάλει τις ανώμαλες ορέξεις του". Δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Είναι διάσημος νυν παρουσιαστής, πρέπει να είναι ξέρω 'γω 65 χρόνων 60 δεν ξέρω τι είναι. Θέλω να καταλήξω δηλαδή ότι παρά το ότι φαινόταν ότι υπήρχε αυτή η όλη ανοχή, η πρόοδος σχετικά με όλη την θέση της κοινωνίας, της ελληνικής κοινωνίας με την ομοφυλοφιλία, υπήρχε λοιπόν ομοφοβία ακόμα και στη δίκη.

Το πρώτο δικαστήριο, ενώ ήταν ξεκάθαρα τα πράγματα, ήταν μία δολοφονία σκληρή, με μαχαίρι, του είχε κόψει το λαιμό του αδερφού μου ο δολοφόνος, όχι μόνο την καρωτίδα, το μισό λαιμό, τον είχε κλέψει, είχε πάρει τα μισά πράγματα: το βίντεο, μια βιντεοκάμερα, τα λεφτά του, κάτι κοσμήματα και τα λοιπά. Τι πιο προφανές απ'αυτό; Παρόλα αυτά καταδικάστηκε με απόφαση 3 προς 2, δηλαδή δύο από τους ανθρώπους εκεί θεωρήσανε ότι αυτή η κακιά αδερφή πήρε κάποιο δυστυχισμένο μετανάστη να τον κακοποιήσει, ο οποίος ήταν ενήλικας βέβαια, δεν ήταν κανένα παιδάκι.. Ήτανε τότε 23 χρονών νομίζω;

Το παιδί αυτό ήταν από 11 χρονών τον είχανε μάθει στο στρατό του Σαντάμ Χουσεΐν να σφάζει, δεν ήξερε τίποτα άλλο. Είχε έρθει στην Ελλάδα, πώς θα βγάλω λεφτά, πήγε να κλέψει, εγώ νομίζω δεν πήγε να σκοτώσει, ήτανε αυτό που λέει ο λαός η κακή στιγμή. Κάτι έγινε, κάπως τσακωθήκανε, δεν ξέρω τι έγινε και του βγήκε πολύ απλό να πάρει το μαχαίρι της κουζίνας να σφάζει. Προφανώς σε τίποτα δεν με έχει επηρεάσει η δολοφονία του αδερφού μου που έγινε από μετανάστη, ίσα-ίσα που τον μετανάστη αυτόν τον συμπονώ γιατί τον καταστρέψαν σαν προσωπικότητα εκεί που εκπαιδεύτηκε, σαν δολοφόνος του Σαντάμ Χουσεΐν, τότε.

Για μένα ήταν πάρα πολύ άσχημη στιγμή και το δικαστήριο, το πρώτο δικαστήριο γιατί πήγε και σε έφεση μετά αυτός. Καταρχήν θυμάμαι την πρώτη ερώτηση του εισαγγελέα που με ρώτησε αν ο αδερφός μου φορούσε χρωματιστά εσώρουχα ή εσώρουχα που θα μπορούσαν να είναι γυναικεία και τα 'χασα. Πρώτη ερώτηση στον αδερφό του δολοφονημένου; Εγώ βέβαια, σύμφωνα με το δικηγόρο, όταν πήγαμε, το δικό μου δικηγόρο, μου λέει μην πεις ότι ήταν ομοφυλόφιλος και βέβαια μην πεις ούτε και για σένα τίποτα. Δεν απάντησα, λέω "με συγχωρείτε δεν ξέρω, δε ζούσαμε με τον αδερφό μου μαζί, δεν ξέρω τι έκανε, ήταν προσωπικό του θέμα αυτό." και μάλιστα ρώτησαν την ίδια ερώτηση, στη φίλη μου τη λεσβία, η οποία του έβγαλε μία γλώσσα NA! Του λέει "τι είναι αυτά που με ρωτάτε" και της έκανε "Θα σας βάλω" λέει "ποινή για την αντίδρασή σας". Ήθελε και τα ρέστα! Ήθελε τόσο πολύ να υποβιβάσει και να ξεφτιλίσει και να ευτελίσει τον ομοφυλόφιλο που δολοφονήθηκε, που έκανε αυτές τις ερωτήσεις που εγώ δεν νομίζω ότι αυτές αρμόζαν σε έναν εισαγγελέα και νομίζω ότι επηρεάστηκε και το... επηρεάστηκαν και οι ένορκοι... νομίζω... εγώ νομίζω ότι ήταν ομοφοβικοί και οι ένορκοι. Γιατί για να βγει 3 προς 2 η απόφαση... Βέβαια στο εφετείο που πήγε μετά από ένα χρόνο η υπόθεση ήταν παμπηφεί τα ισόβια...δισ.. Που πήρε ο δολοφόνος.

Αυτό ήταν ένα κομμάτι το οποίο το λέω γιατί έχει να κάνει με τη δεκαετία τότε του '90, δεν ξέρω αν ισχύει και σήμερα πιθανότατα, της ομοφοβίας η οποία κατακλύζει τη χώρα μας από πάνω ως κάτω. Δεν έχει πάψει να υπάρχει και αυτοί, για μένα, οι θεατρνισμοί που είναι στην τηλεόραση που είναι αποδεκτοί και τα λοιπά, νομίζω ότι είναι θεατρνισμοί. Αυτό το οποίο τους αρέσει να πουλάνε είναι το lifestyle. Στην πράξη πιστεύω οτι το μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας είναι ομοφοβικό, απλώς ανέχεται τους ομοφυλόφιλους και τις λεσβίες και νομίζω ότι τώρα που φτάσαμε πια το '15 και έγινε το σύμφωνο συμβίωσης και επίσης και η αλλαγή της ταυτότητας φύλου ήταν πολύ μεγάλο βήμα για τη χώρα μας. πολύ μεγάλο βήμα γιατί αναγνωρίστηκαν έστω και με το ζόρι, γιατί πρέπει να πέφτει και λίγο καρπαζιά στο λαό κάποια στιγμή,. Καλύφθηκε πάρα πολύ ένα κομμάτι το οποίο ήτανε -έχει να κάνει με το νόμο- δεν χρειάζεται να έχουμε αγιαστούρες και γάμους. Κι ο γάμος που πρέπει κάποτε να γίνει στη χώρα μας θα πρέπει να είναι στο πλαίσιο πιο πολύ για το θέμα των παιδιών, γιατί πάρα πολλοί ομοφυλόφιλοι ή λεσβίες έχουνε παιδιά. Τι γίνονται αυτά; Με το σύμφωνο συμβίωσης δεν καλύπτονται. Πρέπει να γίνει ο γάμος ώστε να μπορέσει ο γάμος να καλύψει και το θέμα των παιδιών.

Από την εμπειρία μου σε σχέση με την προσβασιμότητα των ατόμων ΛΟΑΤΚΙ στο σύστημα υγείας, όλα τα χρόνια που δούλευα και ως ειδικευόμενος και μετά σαν μέλος ΔΕΠ του πανεπιστημίου της Αθήνας. Ε πιστεύω οτι υπήρχε κι εκεί υποκρισία. Δηλαδή ενώ υπήρχε μία

προσβασιμότητα, καταρχήν στο τέλος του '70 που τέλειωνα και την ειδικότητα τότε, θυμάμαι ήμουν στο Δαφνί, Δαφνί το λέγαμε τότε, τώρα νομίζω λέγεται Κρατικό θεραπευτήριο ψυχικών παθήσεων, ήταν δύο γυναίκες τρανς, η Αμάντα και η Ρομπέρτα, θυμάμαι και τα ονόματα τους. δύο συμπαθέστατα παιδιά τα οποία ήτανε, πρέπει να 'τανε, γύρω στα 30, σχεδόν συνομήλικοι ήμασταν, οι οποίες ερχόντουσαν και κάναμε παρέα. Ήταν τρανς και είχανε μπει στο νοσοκομείο, δεν ξέρω ποιος τις είχε βάλει. Δεν ήταν άρρωστες. Επειδή ήταν τρανς και επειδή ήταν λίγο ιδιόρρυθμες τότε, το '78, τόσο ήταν περίπου και ήταν εκείνη ακόμα η εποχή που τα πράγματα βράζανε, δεν είχε, οι τρανς τότε ήταν στη γωνία. Θυμάμαι υπήρχε ένα θέατρο του Δαρζέντα νομίζω, αν δεν κάνω λάθος στην Πλάκα που ήταν, κάνανε drag show, όπου εκεί ήταν υποτίθεται, πηγαίναν χειροκροτούσαν, πηγαίναν οικογενειάρχες και ήταν καταπληκτικές βέβαια στα ντραγκ σοου. Αλλά στην πράξη οι Τρανς ήταν ουσιαστικά πόρνες στη Συγγρού. Αυτό ήταν. Όλες. Δεν υπήρχε το θέμα της ταυτότητας φύλου έπρεπε να 'ταν όλες πόρνες. Τώρα αυτές οι δύο κοπέλες που ήταν στο Δαφνί η πρόσβαση, που λέμε, δεν το θεωρώ αληθινή πρόσβαση, δεν ξέρω αν ήταν και εγκλεισμός, δεν το ξέρω.

Πάντως ότι την εποχή εκείνη πηγαίναν σε ψυχίατρο κάποιιοι τα παιδιά τους, για να τους διορθώσουν τη σεξουαλικότητα ή σε παθολόγους ή σε ανδρολόγους ή σε άλλους παπαρολόγους, υπήρχε. Και ήταν τραγικό γι' αυτά τα παιδιά και την ψυχολογία τους να τους βασανίζουν με ενέσεις από ορμόνες και από τεστοστερόνες και από άλλες αηδίες. Δεν ξέρω στις επαρχίες να τους πηγαίνουν και κανένα? παπά να τους ευλογήσει και για να φύγει το κακό το πνεύμα.

Εγώ έχω ζήσει μια τραγική ιστορία θυμάμαι, αλλά πολλές ιστορίες που πηγαίναν οι γονείς τα παιδιά σε κάποιους γιατρούς, να τους κάνουνε θεραπείες για να τους αλλάξουνε. Να κάνεις τώρα τεστοστερόνη σε ένα αγόρι που είναι ομοφυλόφιλο 21 χρόνων να το κάνεις άντρα; Είμαστε σοβαροί; Και θυμάμαι την τραγική ιστορία ενός πολύ αγαπημένου μου ασθενή, που ήταν τότε εικοστριών χρονών. Ήταν δάσκαλος, που είχε μία σοβαρή νευρολογική πάθηση και είχαμε έρθει πάρα πολύ κοντά. Αυτός είχε καταλάβει ότι εγώ είμαι ομοφυλόφιλος και είχε ακουμπήσει επάνω μου, κι εγώ τον (είχα) σαν παιδί μου. Είχε μία μάνα χριστιανή, κολλημένη δεν ξέρω πού, τον πήγαινε σε παπαδάδες, τον πήγαινε στα μοναστήρια και τον πήγαινε και μου λέει ο ίδιος: "δεν αντέχω πια με πάνε σε γιατρούς και μου κάνουν ενέσεις, μου κάνουν ψυχοθεραπείες, είμαι αυτό που είμαι δεν μπορώ να αλλάξω" και το τραγικότερο ήταν, λόγω της ασθένειας του, ήταν και παρθένος, δεν είχε ζήσει μία αγκαλιά όπως την ήθελε, μία αγκαλιά η οποία είναι απ' τη φύση του. Δεν ήταν κάτι το οποίο ήταν καπρίσιο. Τελικά πέθανε αυτό το παιδί από τις βλακειές που του κάνανε τότε. Συνέβαλε η πάθηση του βέβαια, που είχε, η νευρολογική και δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Την αγωνία του και την ικεσία που μου 'λεγε "βοήθησέ με δεν αντέχω πια αυτό που μου κάνουν οι γονείς μου.

Θυμάμαι ήτανε ένα καλογερόπαιδο απ' το Άγιον Όρος, το οποίο είχε επιληψία, το οποίο ήταν ομοφυλόφιλο. Αυτό λοιπόν το παλικαράκι είναι πόσο 23 χρονών; Εγώ τότε ήμουνα 35; Μου ανοίχτηκε. Ήταν επιληπτικός μεν αλλά είχε και κατάθλιψη. Γιατί; Γιατί ήταν η πέτρα του σκανδάλου μεταξύ ενός νεωκόρου και του ηγούμενου από το Άγιον Όρος και δεν ξέρω πώς έφτασε τελικά με όλη αυτή την κατάσταση να φτάσει σε εμάς με επιληπτικές κρίσεις. Και θυμάμαι τον πατέρα του, που ήταν παπάς στην Αθήνα και ήρθε και με βρήκε και μου λέει "σε παρακαλώ

μην το ξαναστείλεις πίσω" γιατί υπάρχει αυτό κι αυτό το πρόβλημα. Ο διευθυντής μου, ο υπεύθυνος δηλαδή του τμήματος που ήταν ομοφοβικός και ψευτοχριστιανός, και ήταν και δύο ειδικευόμενοι που ήταν θεόυσοι και αυτοί, εν μία νυκτί τον κάνανε πακέτο και τον στείλανε στο Άγιον Όρος πίσω. Αυτό μου έχει μείνει σαν πάρα πολύ κακό παράδειγμα σε σχέση με την επαγγελματική μου ζωή και τους συναδέλφους. Βέβαια δεν ήταν η πλειοψηφία, αλλά ήταν ένα πολύ δυσάρεστο γεγονός. Δεν ξέρω τι απόγινε αυτό το παιδάκι, ο πατέρας βέβαια ο παπάς ήταν έξαλλος που τον στείλανε πίσω, βέβαια ήταν ενήλικος. Δεν μπορούσε να πει ο πατέρας σας απαγορεύω να τον στείλετε πίσω, κι εγώ δεν μπόρεσα να κάνω κάτι, δεν μπόρεσα να το προλάβω, πως έγινε το εξιτήριο.

Υπήρχε λοιπόν η προσβασιμότητα εντός εισαγωγικών, υπήρχε κάποια αντιμετώπιση. Σε γενικές γραμμές αυτό είναι ένα άσχημο γεγονός που περιγράφω. Απλώς υπήρχε μία διακριτική απόρριψη αλλά τελικά τα άτομα, τα ΛΟΑΤΚΙ είχαν την αντιμετώπιση που όφειλαν, αλλά πίσω απ' την πλάτη τους πάρα πολλοί γιατροί τους χλεύαζαν. Ξέρω γω, θυμάμαι που είχαμε έναν ασθενή ένα συμπαθέστατο, που ήτανε μεσήλικας, στην ηλικία μου περίπου, ο οποίος ήταν λίγο πιο εκφραστικός ως ομοφυλόφιλος και έπρεπε να του κάνουμε κάποιες εξετάσεις και τα λοιπά και ένας άλλος διευθυντής τον αποκαλούσε "η βασίλισσα" και γελούσαν όλοι μαζί. Ήταν λίγο χλευαστικό. Φυσικά όχι μπροστά του, πίσω απ' τη πλάτη του, φυσικά μπροστά του ήταν σοβαροί όλοι, αλλά πίσω απ' την πλάτη του κοροϊδεύανε. Τώρα αυτό είναι για τους ασθενείς και για την προσβασιμότητα και τη συμπεριφορά και τα υπονοούμενα και τα σχετικά.

Αυτό το περιστατικό που σας αναφέρω για το παλικαράκι και όλη αυτή η ιστορία ήταν τη δεκαετία του '80. Ακόμα και σήμερα ξέρω περιστατικά γιατί μου έχουν έρθει ξώφαλσα. Πέρσι, συγκεκριμένα, ένα περιστατικό ενός ανθρώπου παντρεμένος από μία επαρχιακή πόλη, ο οποίος ζούσε κρυφά διπλή ζωή και ερωτεύτηκε τον εραστή του. Με δύο παιδιά και έπαθε κατάθλιψη και πάει στην επαρχιακή πόλη στον ψυχίατρο, ο οποίος είχε πίσω από την πλάτη του στη βιβλιοθήκη όλες τις εικόνες όλων των Αγίων. Δεν μίλησε για θρησκεία ο ψυχίατρος. Τι του είπε: "τι είναι αυτά τα πράγματα τώρα; άντε βρες μία μικρούλα 17 χρονών να τη πηδήξεις για να σου περάσουν αυτές οι ανοησίες". Και γύρισε πίσω έτοιμος να κόψει τις φλέβες του. Και μου τον φέραν κάποιοι γνωστοί, ας πούμε, και μίλησα μαζί του, τον έστειλα σε ένα άλλο ψυχίατρο πιο σύγχρονο, ας πούμε, να μπορέσει να διαχειριστεί την παγίδα του. Να μπορέσει να διαχειριστεί, είτε κάποιο διαζύγιο ή να διαχειριστεί αυτή τη διπλή ζωή. Μπορεί να το κάνει αν θέλει. Διπλή ζωή με πολλές έννοιες υπάρχουν σε ανθρώπους, μυστικά έχουμε όλοι οι σύζυγοι. Θα μπορούσε κι αυτός να έχει μια κάποια.. βρέθηκε η λύση, συνήλθε ο άνθρωπος. Αλλά θέλω να πω ότι και σήμερα, υπάρχουν γιατροί που κάνουν κακό.

Στη ζωή μου την επαγγελματική όταν έβλεπα ότι κάποιος ήταν ομοφυλόφιλος ή λεσβία, εεε δεν αποκαλυπτόμουν εγώ, αλλά υπήρχε μία μη λεκτική μεγάλη προσέγγιση και αυτοί οι άνθρωποι μου ανοιγόntonουσαν, εγώ τους αγκάλιαζα βέβαια και τους υποστήριζα, δεν ήθελα να αποκαλύψω τη δική μου ταυτότητα για πολλούς λόγους. Η ταυτότητά μου αποκαλύφθηκε το 2015 στο πανελλήνιο διότι ήμουνα μαζί με το σύντροφό μου το πρώτο σύμφωνο συμβίωσης στην Αθήνα που έγινε. Μόλις έκανε το νόμο ο ΣΥΡΙΖΑ και είχε πει τότε ο Καμίνης ότι θα υπογράψει αυτός το πρώτο σύμφωνο συμβίωσης, και βέβαια πέσανε επάνω μου τα φώτα της δημοσιότητας, τα οποία εγώ δεν τα αρνήθηκα και βγήκα στην εφημερίδα, βγήκα σε κάποια, σε

κάτι μεσημεράδικα και τα λοιπά. Το μάθανε πια όλοι, και ασθένειες μου και δεν ξέρω τι, που παρόλα αυτά και τότε πάλι ακόμη, δεν είχα από πουθενά bullying. Από πουθενά. Μάλιστα κάποιοι συνάδελφοι οι οποίοι προφανώς το μυαλό τους, μπορεί να γελούσαν, από πίσω να λέγανε διάφορα αλλά υπήρχαν και κάποιοι συνάδελφοι που μου έλεγαν "μπράβο σου που είχες το κουράγιο να το κάνεις" και λέω γιατί; που ζούμε τους έλεγα; και μάλιστα κάποια ανόητη συνάδελφός μου τότε μου λέει "Ααα σε βλέπω πολύ προχωρημένο" και λέω "δεν είμαι πολύ προχωρημένος εσύ είσαι πάρα πολύ πίσω" της είχα απαντήσει τότε χαρακτηριστικά.

Παράλληλα με την επαγγελματική μου σχέση με το πανεπιστήμιο, όπως είπα και πρωτύτερα, (ήμουν) ακτιβιστής και αλληλέγγυος και πάντοτε ήμουν εθελοντής σε ένα σωρό οργανώσεις, οι οποίες φροντίζανε αδύναμους ανθρώπους. Τον Καμίνη τον ήξερα, το δήμαρχο και ήταν και πολύ έκπληκτος. Δεν ήξερε ότι εγώ θα 'μωνα το πρώτο σύμφωνο, έμεινε έκπληκτος. Τον ήξερα γιατί, επειδή ήξερε ότι είμαι άνθρωπος ή μάλλον ξέρανε κάποιοι άλλοι ότι είμαι άνθρωπος που βοηθάω γενικά και έχω αυτή την τάση, ήμουν για πέντε χρόνια στο Ίδρυμα των αστέγων της Αθήνας αντιπρόεδρος επί Καμίνη, με είχε διορίσει ο Καμίνης και φρόντιζα τους αστέγους, όχι απ' την καρέκλα του αντιπροέδρου. Στο δρόμο ήμουν και τους φρόντιζα, μαζί με τους κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχολόγους. Ήταν πάρα πολύ χαριτωμένο που με είδε μπροστά του ο Καμίνης, όταν πήγα να καταθέσω τα χαρτιά του συμφώνου, γιατί δεν υπογράφεις στο δημαρχείο το σύμφωνο, το υπογράφεις στο συμβολαιογράφο απλώς καταθέτεις τα χαρτιά. Και έτσι έγινε και η αποκάλυψη, με πήρανε φωτογραφία και έγιναν οι συνεντεύξεις και ... Δεν νομίζω ότι ένιωσα κάποια χαρά ότι ανοίχτηκα στο πανελλήνιο, γιατί μετά υπήρξε και μία άλλη εκπομπή που έγινε, θέλαν να μου πάρουν κάποια συνέντευξη, μου την πήρανε από ένα τηλεοπτικό σταθμό που μίλησα πάλι για τη ζωή μου και το σύντροφό μου.

Στο τέλος της ιστορίας δεν νομίζω ότι, ένας άνθρωπος ομοφυλόφιλος έχει κάποια διαφορά με τα συναισθήματα της αγάπης, τις αγωνίες του, τις ελλείψεις του, τις επιθυμίες του απ' ότι ένα ετερόφυλο άτομο. Το ίδιο πράγμα είναι. Όπως εγώ έζησα με το σύντροφό μου, με τις χαρές και τις λύπες μας ή όπως νιώθω τη μοναξιά τώρα του χήρου, να πω και τη λέξη. Δεν νομίζω ότι διαφέρω εγώ από τους άλλους, όταν είναι κάτι το οποίο, κινείται μέσα στο συναίσθημα και μέσα στη συνύπαρξη και στη συμβίωση. Τι σημασία έχει πως εκφράζεσαι σεξουαλικά; Σημασία έχει ποια είναι η στάση στην κοινωνία, ποια είναι η στάση σου με τον εαυτό σου, ποια είναι η παιδεία σου με τον συνάνθρωπό σου, ποια είναι η στάση σου για τα κινήματα που γίνονται διεθνώς, για τον πλανήτη, για την αλλαγή του πλανήτη που τον καταστρέφουμε, για να συμπαρασταθούμε στο μεταναστευτικό κύμα, να αντιμετωπίσουμε την εκμετάλλευση στα εργασιακά! Δεν θα κάνω τώρα πολιτική αλλά αυτά είναι, είναι κοινός νους! Η ζωή μας δεν είναι να πάμε στη Μύκονο να χορέψουμε. Ας πάμε και στη Μύκονο εν πάσει περιπτώσει. Αλλά η ζωή ανεξάρτητα τι ταυτότητα έχεις, είναι να μπορείς να έχεις μία θέση στον πλανήτη σαν άνθρωπος σεβόμενος τον εαυτό σου και τους άλλους. Χωρίς την υποκρισία αυτή που υπάρχει, την ομοφοβία, η οποία σαν ψυχίατρος, το ξέρουν όλοι δεν το λέω εγώ σαν τόσο πολύ ειδικός. Ο ομοφοβικός άνθρωπος τι φοβάται; Τον εαυτό του γιατί έχει τάσεις ομοφυλοφιλίας, τέλος. Ή ο ρατσιστής που φοβάται το μετανάστη, είναι ένας κακοποιημένος ψευτοχριστιανός, ο οποίος του έχει κάσει στο μυαλό του ότι ο μετανάστης θα του αλλάξει τη θρησκεία, θα που πάρει το Θεό του και θα του φέρει τον Μωάμεθ, τον Αλλάχ. Αυτές οι, δυστυχώς, οι διαταραχές, διαταραχές τις λέω, έχουν τις ρίζες τους, στην παιδεία, που τουλάχιστον στη χώρα μας, αλλά δυστυχώς και σε

άλλες χώρες, ακόμα και στην Αμερική που την έχουμε στα ωπα ωπα, επειδή έχω ζήσει και εκεί, είναι κολλημένο το μυαλό. Από εκεί λοιπόν και κάτω νομίζω ότι αυτό που έχει μεγάλη σημασία είναι κανείς να ξέρει, τι θα προσφέρει στον άλλον, ποια είναι η ζωή του, και όχι τι κάνει στο κρεβάτι.

Αν κανείς αναρωτηθεί πού βρισκόμαστε σήμερα σε σχέση με τα προβλήματα και με την αντιμετώπιση της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας και τη συγκρίνω με το '70 που έχω ζήσει, το τέλος του '60, αρχές '80 όλη αυτή η εποχή και όλα αυτά τα χρόνια, γιατί είναι πάρα πολλά χρόνια που έχω ζήσει. Θα έλεγα ότι υπάρχει μία πρόοδος αναπόφευκτα γιατί έχουνε πάρα πολλοί ανοιχτεί, έχουνε βγει πάρα πολλοί απ' τα ντουλάπια, τα νέα παιδιά είναι πιο εκφραστικά, έχουν λειτουργήσει θετικά. Σε κάποια σημεία δεν έχει αποτέλεσμα για το κίνημα των ΛΟΑΤΚΙ. Δεν βγαίνει αποτέλεσμα γιατί είναι παγιδευμένοι, δεν λειτουργούν οργανωμένα ώστε να μπορέσουν να επιβάλλουν στην πολιτεία να αλλάξει κάποια πράγματα, τα δικαιώματα. Άρα λοιπόν στη διεκδίκηση δεν πάνε τόσο ωραία οργανωμένα, μπορεί να έχουν αλλάξει λίγο οι νοοτροπίες, είναι πιο ανεκτικός ο κόσμος. Τουλάχιστον έστω και υποκριτικά αυτό είναι θετικό. Η σκοτεινή περίοδος που έχω ζήσει εκείνα τα χρόνια δεν υπάρχει πια, αυτό είναι γεγονός. Αλλά πάντως η πραγματική αναγνώριση των δικαιωμάτων νομίζω δεν έχει γίνει ακόμα. Κι όχι μόνο στη χώρα μας αλλά υπάρχουν και χώρες οι οποίες είναι, ακόμα και στην Ευρώπη, πάρα πολύ πίσω για τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ.

